

Igaza volt, igaza lett Csurkának

2023 július 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

A MIÉP eszmeisége jótékonyan termékenyítette meg a magyar közéletet.

Harminc évvel ezelőtől lépett színre a Magyar Igazság és Élet Pártja. A Csurka István alapította és vezette alakulat rövid ideig volt első vonalas, közvetlen szereplője a hazai közéletnek, szellemisége, programja, célkitűzései azonban máig meghatározóan formáltak és formálják a keresztény magyar politikai tábor. A manapság divatos fordulatot a MIÉP-re és Csurka Istvánra alkalmazva elmondható, hogy nem igaza volt, hanem igaza lett.

Ami persze azt jelenti, hogy bizony igaza volt. Igaza volt már akkor, amikor a Magyar Rádió Vasárnapi újság című magazinműsorában 1990. január 14-i jegyzetében figyelmeztetett az épp csak elkezdődött rendszerváltás sunyi eltérítésének veszélyére:

„[...] amíg egy törpe kisebbség el tudja hitetni az egész társadalommal, hogy csak az igazsága az igazság, és minden, ami az körén kívülre jön, elvetendő [...], addig nincs kilátás arra, hogy a magyarság nagy népi tömegei jól érezzék magukat a saját hazájukban. Ébressz, magyarság! Megint félrevezetnek! Elmúlt az oroszországi forradalom, ez már a Kun Bélák időszeke, még akkor is, ha Lenint szidják az új Lenin-fiúk.”

Ahogy mondani szokták, sok mindent meg kell változtatni ahhoz, hogy minden ugyanúgy maradjon. Bizony, épp így történt. Elseregtettek régi fizimiskájú új arcok, handabandázva kioktatták a magyarokat demokráciából, európaiságból, szakértelemből, hogy végül 1994-ben ismét rácsapják az idegen érdekek kalodáját a nemzetre. Ezt ismerte fel idejekorán Csurka István és mindazok, akik vele tartottak. Ebből a felismerésből született meg az új magyar nemzeti radikalizmus, amit először Bajcsy-Zsilinszky Endre hirdetett meg 1931-ben. Onnan csak egy ugrás időben a második világháború, a szovjet megszállás, ötvenhat, a gerinctörő kádári relatív jólét, és már ott is vagyunk hat évtizeddel később az újabb nekirugaszkodásnál.

A MIÉP közvetlen elzárkózásának, eszmei manifesztumának a nevezetes Csurka-dolgozat tekinthető (Néhány gondolat a rendszerváltás két esztendeje és az MDF új programja kapcsán, Magyar Fórum, 1992. augusztus 20.). Ebben a szerző, a kormány legnagyobb pártja,

a Magyar Demokrata Fórum alelnöke a folyamatos hátrálások és a stratégiát nélkülöző rögtönzések önfeladói, zsákutcás politikáját kárhóztatta, és a magyar élet szociológiai mélyrétegeit is megvilágítva az eredeti, lakiteleki MDF szellemében fogant fordulatot, erőfelmutatást, valódi rendszerváltást sürgetett, határozott fellépést követelve az SZDSZ által megszállt, törvényellenesen működő közmédiát jogsértő vezetők ellen.

Emellett azonban Európa erkölcsi-szellemi süllyedésére is felhívta a figyelmet, akkor, 1992-ben:

„Talán csak Kínában és Japánban látható valami tervszerűség és következetesség, és az izraeli politikának van meg a maga egyirányúsága. [...] Európában ezzel szemben birodalomroncsok vannak. [...] Európa mindegyik hatalma, még a gazdaságilag legerősebb Németország is Washingtonban ellenjegyezteti lépéseit, s igyekszik jó pofát vágni ahhoz, hogy egy szövetségi rendszer keretében támogatják és ellenőrzik. A multinacionális nagyvállalatok beláthatatlan hatalommal rendelkeznek.” Ebből a helyzetből pedig a magyar érdek, kezdeményez, a dogmákat elvető politikát látta kiútnak: „Nem tervhivatali asztaloknál készült közgazdasági patronokra van szükség, hanem magyar, népi-nemzeti alapú gazdasági politikára. Ezen múlik az életben maradás. Nincs más szentség, csak a nemzeti érdek. [...] A társadalomnak most az erő, életképes, munkára és teljesítményre szemező családokat kell támogatnia és őket kell érzelmi mintaként beállítani.”

Igen, Csurkának igaza volt 1992-ben. És igaza volt képviselőtársának, Zacsek Gyulának, aki Csurka hetilapjában, a Magyar Fórumban terjedelmes, nyolc teljes oldalon közölt tanulmányában leplezte le a Soros-hálózat működését és SZDSZ-es bekötöttségét (Termeszek rágják a nemzetet, avagy gondolatok a Soros-kurzusról és a Soros-birodalomról, Magyar Fórum, 1992. szeptember 3.).

Abban az évben még egy mélyenszántó elemzést írt Csurka István Keserű hátszág címmel, ez a Magyar Fórum 1992. december 24-i és 31-i számában jelent meg két részben. Ebben a szálláscsinálók és a rendcsinálók ellentétét rajzolta meg, rámutatva, hogy utóbbiak alkotják a kisiklatott, eltérített rendszerváltásban csalódottak hatalmas tömegét. És ismét kitekintett az európai színtérre. Döbbenetes olvasni:

„Fejlesz ugyan a technológia, a tudományban a biológia, a fizika, a csillagászat, az elit mégis mintha lassan süllyedne. Lassan felismeri a süllyedés okát: intézményei a középszerűség puha lapályára vannak alapozva.

Néhányan meglátnak még ennél tragikusabbat is: süllyed az európai civilizáció. Valami nincs rendben az alapoknál, mert az, ami történik, elsősorban idegenszerű. Nem a kétezer éves Európában kialakult alkatok, emberi kapcsolatrendszer szerint való, hanem valami más.”

Igen, Csurka Istvánnak igaza volt. Ma benne élünk, lassan belefulladásunk ebbe a „valami más”-ba.

A keserű háttérrel született tehát a MIÉP, de elterjedt még a Magyar Út Körök mozgalma, a közélettel, a nemzeti ügyekkel foglalkozó öntevékeny helyi közösségek hálózata, melyben könnyű föllismerni a későbbi polgári körök elterjedését. Ez adta a MIÉP bázisát. Az új párt létrejöttének folyamatában az első lépés kétségtelenül az 1992-es Csurka-dolgozat volt, majd következett az MDF 1993 januárjában lezajlott országos gyűlése, ahol Csurka számára nyilvánvalóvá lett, hogy bár újraválasztották alelnöknek, lényegileg egyedül maradt pártjában. Innen már nem volt visszaút, és miután Csurka és az MDF-frakcióban vele rokonszenvezők 1993 májusában nemmel szavaztak az önfeladói, gyáva magyar–ukrán alapszerződésre, megalakították a Magyar Igazság Nemzetpolitikai Csoportot. Június 22-én kizárták az MDF-ből Csurka Istvánt, az alapítók egyikét, július 3-án és 4-én a Magyar Út Körök nagyszabású országos sereglésén pedig bejelentették a Magyar Igazság és Élet Pártja megalakulását, amit még abban a hónapban nyilvántartásba is vett a bíróság.

Az 1994-es választáson nem sikerült a parlamentbe jutás, de a MIÉP a következő években, már csak százazreket megmozgató tüntetései okán is megkerülhetetlen erővé vált, és 1998-ban bejutott az Országgyűlésbe, ahol iskolapéldáját adta a hazafias, elvi alapú, konstruktív ellenzéki mozgásnak. Létrejött a párthoz kötődő Bocskai István Szabadegyetem és annak népszerű kulturális produkciókkal elterjedő részlege, a Bocskai Színház, Csurka István pedig továbbra is meghatározó politikai elemzésekkel nyitotta a szemeket.

Tízbe tíz – néhány gondolat plázákról, szálláscsinálókról, Magyarország megszállásáról című, 2001-ben megjelent tanulmánya például megdöbbentően erővel tárta fel az akkoriban csúcsra járatott, látszólag csak gazdasági szempontú bevásárlóközpont-cunami társadalompolitikai mögöttesét, a lelkekben történő változtatásra irányuló stratégiát.

Ebben is igaza volt, és még inkább igaza lett. És bár 2002-ben, gyaníthatóan goromba csalássorozat nyomán a MIÉP kiesett a parlamentből, a továbbiakban pedig (sok más tényező mellett) elnöke emberi gyarlóságai miatt is a közvetlen politikai színtéren marginalizálódott, az alapelvek szilárdak maradtak, és ha jól figyelünk, láthatjuk, hogy 2010 óta fontos részét képezik a kormánypolitika fundamentumának. A MIÉP hirdette meg a nemzetépítő állam programját, akárcsak a „megmaradni, gyarapodni, visszaszerezni” jelszókártyát, 180 fokban szembeszegülve a rendszerváltás időszakának társadalombomlasztó, tudatülesztő, kultúrátlanító, vagyontörő balliberális politikájával. A magyar kormány ma ezt képviseli.

Beérett a harminc évvel ezelőt elvetett mag.

Ágoston Balázs - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

